

## Arrest

**nr. 164 783 van 25 maart 2016  
in de zaak RvV X / IV**

**In zake:** X

**Gekozen woonplaats:** X

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in december 2045 en heeft zich voor de tweede keer vluchteling verklaard op 28 december 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 25 februari 2016 in het gesloten centrum van Merksplas gehoord.

1.3. Op 2 maart 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoe origine te zijn. U beweert geboren te zijn in het dorp Qarimdad van het district Narkh, provincie Maidan Wardak. Uw vader werkte er voor de overheid. Toen u 8 jaar was werden uw ouders vermoord door de taliban. U vond vervolgens samen met uw oudere broer Shafiq een onderkomen bij uw oom van vaders kant, Obaidullah genaamd. Uw oom Obaidullah was lid van de taliban en eiste van u en uw broer dat jullie politiewagens zouden signaleren aan hem zodat de taliban deze in een hinderlaag kon lokken. Tegelijkertijd wilde hij zich echter ook de gronden toe-eigenen die uw ouders hadden achtergelaten en plande hij hiertoe jullie te vermoorden. Uw broer weigerde samen te werken met uw oom en de taliban en vluchtte samen met u naar Kabul. De gronden van uw ouders kwamen vanaf dan in handen van uw ooms. In Kabul leerde u Haji Hafizullah kennen. Hij bood u werk aan op zijn gronden in Khwaja Mosafer, een regio in het district Paghman van de provincie Kabul. U verhuisde daarnaartoe en bleef er ongeveer 10 jaar wonen, tot uw vertrek uit Afghanistan. U bewerkte er samen met uw broer de gronden van Haji Hafizullah. In de voormiddag ging u naar school in Khwaja Mosafer. Drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, 10 jaar nadat u wegging uit Maidan Wardak, kwam u via Haji Hafizullah te weten dat uw oom Obaidullah te weten kwam dat u in de provincie Kabul verbleef. Uw oom zou er voor vrezen dat u en uw broer de gronden van uw ouders terug zouden opeisen. Haji Hafizullah raadde u aan te vertrekken uit Afghanistan. Hij vreesde dat uw oom u beide zou komen vermoorden. Uw broer regelde vervolgens uw vertrek uit Afghanistan. U reisde via Pakistan, Iran en Turkije naar Europa. Op 11 december 2015 werd u op de trein van Aken naar Parijs gecontroleerd door de Belgische spoorweggpolitie. Omdat u niet in het bezit was van de nodige binnenkomstdocumenten en u zich illegaal op het grondgebied bevond, werd u overgebracht naar het gesloten Transitcentrum 127bis. Daar diende u op 28 december 2015 een asielaanvraag in.*

#### **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Aan uw vluchtmotieven kan immers geen geloof worden gehecht.*

*Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 28 januari 2016 en die aantoonde dat u op 22 januari 2016 ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Toen u op 11 december 2015 gecontroleerd werd door de spoorweggpolitie verklaarde u overigens geboren te zijn op 1 december 1997. Pas toen u op 18 januari 2016 gehoord werd naar aanleiding van uw asielaanvraag verklaarde u plots geboren te zijn op 1 december 1999 en dus minderjarig te zijn. Tijdens het gehoor door een medewerker van het CGVS verklaarde u dan weer uw geboortedatum niet te kennen maar bleef u volhouden minderjarig te zijn. Dat u ten onrechte beweert minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

*Voorts valt op dat u over de beweerde moord van uw ouders erg weinig informatie kunt geven. U verklaart dat uw vader voor de overheid werkte maar u weet niet wat hij precies deed voor de overheid (CGVS, p. 4). U stelt dat hij een uniform had met sterren erop, maar u wist niet of hij dan bij het leger of bij de politie werkzaam was. Uw familie zou u hierover niets verteld hebben omdat u altijd weende (CGVS, p. 4-5), hetgeen niet weet te overtuigen. U kunt over de moord op uw ouders ook enkel kwijt dat de taliban kwamen en uw moeder en vader neerschoten (CGVS, p. 4 en 11). Verder valt ook op dat u omzeggens niets weet van de gronden van uw ouders die de oorzaak van het conflict met uw oom vormen. U weet zelfs niet bij benadering om hoeveel jerib gronden het gaat, noch waar ze gelegen zijn of wat erop geteeld wordt (CGVS, p. 5 en 10). Het is bedenkelijk dat u omwille van een grondconflict vlucht uit Afghanistan maar van die gronden helemaal niets afweet. Ook valt uw gebrek aan informatie op over de man waarvoor u vreest in Afghanistan en waarvoor u op de vlucht beweert te zijn. Hij zou een machtig man zijn met veel geld en een lid van de taliban (CGVS, p. 11). Meer informatie over zijn werk bij de taliban kunt u echter niet geven. U weet enkel te zeggen dat hij een "informant" was van de taliban. Wat dit precies inhield weet u niet (CGVS, p. 11). Dat uw oom machtig is en veel geld heeft, brengt u tevens in verband met zijn werk voor de taliban, waar u zoals reeds vermeld echter maar weinig over kan vertellen (CGVS, p. 10-11).*

*Voorts is het weinig aannemelijk dat uw oom gedurende al die jaren - ongeveer 10 jaar lang - actief naar u en uw broer op zoek zou zijn geweest om zich de gronden van uw ouders toe te eigenen, zeker nu uit uw verklaringen blijkt dat uw ooms deze gronden al die tijd in handen hadden (CGVS, p. 5 en 9). Hiernaar gevraagd stelde u dat uw oom waarschijnlijk dacht dat jullie deze gronden in de toekomst ooit zouden opeisen en hij jullie daarom wilde vermoorden. Gevraagd of hij een concrete reden had om te denken dat jullie deze gronden alsnog zouden opeisen, diende u het antwoord evenwel schuldig te blijven (CGVS, p. 10). Opmerkelijk is ook dat uw oom jullie zou gelokaliseerd hebben en vervolgens Haji*

Hafizullah, de man die jullie al die tijd onderdak bood, hierover aansprak (CGVS, p. 9). Zodoende gaf hij jullie immers de kans om opnieuw te ontkomen, wat hoogst eigenaardig is als hij jullie daadwerkelijk wilde vermoorden.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en

*politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 EVRM, artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst verzoeker naar en citeert hij uit het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 17 september 2014 waarin een overzicht wordt gemaakt van een reeks aanslagen in Kabul in de eerste helft van 2014. Verzoeker meent hieruit af te leiden dat zijn regio nog steeds gevaarlijk is en dat het CGVS hiermee totaal geen rekening houdt in zijn beslissing. Verzoeker wijdt voorts, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, uitvoerig uit over artikel 3 EVRM.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotieven gelet op zijn onterechte bewering minderjarig te zijn, zijn gebrek aan informatie over de beweerd moord van zijn ouders, het grondconflict en zijn oom, en hij geen concrete redenen kon geven waarom hij en zijn broer hun gronden alsnog zouden opeisen, en (ii) burgers uit de provincie Kabul actueel geen reëel risico lopen op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 maart 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten gelet op zijn onterechte bewering minderjarig te zijn, zijn gebrek aan

informatie over de beweerde moord van zijn ouders, het grondconflict en zijn oom, en hij geen concrete redenen kon geven waarom hij en zijn broer hun gronden alsnog zouden opeisen. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker betwist te dezen niet dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld, waarnaar hij verhuisde zoals wordt bevestigd in het verzoekschrift.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en aanslagen op de aanwezige veiligheidsdiensten, overheidsfunctionarissen, en politici. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het aantal te betreuren burgerslachtoffers zeer laag is.

Verzoeker brengt geen actuele informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Het ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken waar verzoeker naar verwijst en uit citeert, dateert van september 2014 en is

dan ook niet bij machte de recente informatie van januari 2016 waarop de commissaris-generaal zich gestoeld heeft, in een ander daglicht te stellen.

Gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het gesloten Transitcentrum 127bis te Steenokkerzeel werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij in aanwezigheid van een tolk en zijn advocaat de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS